

„Doktore Molnáře?“

Doktore Molnáře? vysmála se mi ozvěna.

Odhodil jsem kabát s brašnou na zem, aniž bych se obtěžoval s jejich pověšením. Vyběhl jsem na druhou stranu haly, kde se vinulo schodiště do patra. Mé zběsilé kroky rezonovaly velkým otevřeným prostorem a odrážely se od dřevěného obložení stěn. Doma už roky nehrála hudba a mluvilo se polohlasem, ale ticho, které zde panovalo, působilo nezvykle i na náš dům. Těžce. Hrozivě. *Co se stalo?*

„Pane doktore?“

...doktore? ... doktore?

Musel tu být, protože u příjezdové cesty stál jeho hnědý Laurin & Klement 110. Pokud jsem ho nezastihl dole, zbývala jediná možnost.

Schody jsem bral po dvou. Už před dávnou dobou jsem si přestal všimnout vysokého okna s vitráží v mezipatře, které zakrývalo halu celou paletou barev, a nevzpomínal si, co je na obrazech pověšených na zdech. Minul jsem je bez povšimnutí i tentokrát a v patře zabočil doprava. Na rozdíl od přízemí v něm celý den panovalo přítmí a podtrhovalo tak tíži toho, co se odehrávalo v pokoji na konci chodby.

V pokoji, k němuž jsem mířil.

„Milostpane!“

Zvolání mě dostihlo v půli cesty. Otočil jsem se k udýchané hospodyni, která právě zdolala poslední schod. Otevřela ústa, ale vzápětí je zase zavřela a opřela se o ebenový sloupek zábradlí. S rukou na hrudi se snažila popadnout dech.

„Sakra,“ sykl jsem a sevřel ruce v pěsti. Stál jsem jen kousek od pravdy. Stačilo překonat pár metrů a spalující nejistota by zmizela. Jenže k Róze bych se zády neotočil.

Vydal jsem se k ní. „Co se děje?“

„Vomlouvám se, pane.“ Narovнала se a na zrudlé tváře jí dopadlo několik šedivých kudrn. „Doktor s váma chce mluvit. Je v kuchyni.“ Nejspíš si všimla mého zaváhání, protože ihned dodala: „Můžu být upřímná, milostpane?“

Skryl jsem veškerou svou netrpělivost za pokus o úsměv a stiskl jí rameno. „Vždycky.“

Tváře jí zčervenaly novým přívalem krve. Upravila si zapranou zástěru. „Teď jim nebudete nic platný. A no... Vod doktora se toho dozvíte víc. Však víte,“ nervózně zatékala pohledem na konec chodby a ztišila hlas, „že pan Josef je skoupý na slovo.“

Dolovat informace z otce bylo podobně marné jako pátrat v Praze po Golemovi, se slovy šetřil jako se vzácným kořením. S díky jsem vyrazil po schodišti zpátky dolů do kuchyně. Róza mě nenásledovala.

„Zdravíčko, kolego,“ přivítal mě starý hlas, jakmile jsem vstoupil.

Lékař seděl v čele dlouhého stolu, za zády vysoké okno. Venkovní světlo způsobilo, že jsem z něj nejprve viděl jen siluetu. Pokusil se vstát, ale zakolísal. Přistoupil jsem k němu a podal mu ruku.

„Jste laskavý. To víte, staré kosti už neslouží, jak by měly,“ opětoval mi stisk a pak se svalil zpátky na židli, o níž měl opřenou hůl. V kostnatých prstech sevřel hrneček, ze kterého ještě stoupala pára. Podle vůně bergamotu ho Róza naplnila černým čajem.

Posadil jsem se na nejbližší místo a zcela ignoroval druhý šálek a konvici. Na kamnech stál hrnec a hned vedle prkénko s nakrájenou zeleninou. Hospodyně nejspíše připravovala oběd a nevrátila se k rozdělané práci, aby nám poskytla soukromí.

Lékař mlčky těkal pohledem po kuchyni. Z jeho mírně zamračeného výrazu jsem vytušil, že není zvyklý být přijímán v místnosti určené služebnictvu. Pokud však nechtěl být hoštěn u stolu pokrytého tlustou vrstvou prachu a s ně-